

Waor of niet waor?

Dick van Bloemendaal

Hele kleine verhaoltsjes die soms warkeluk gebeurd bin en verhaoltsjes die ik uut m'n duum 'ezeugen het. Veur julie een vraag, mar veur mien een weet, welke wel of niet waor bin.

Klaosjevaor speulen

Toen we vrogger nog kleine kiender waren kwam dur op vuuf december altijd un Sienterklaos mit un zwarte piet bie ons op bezeug. Un paor kennissen mit kiender kwammen dan ok, zodat dur un aordig koppeltsje kiender waren vur Sienterklaos. We han allemaol ut hoogste woord tot dat Sienterklaos en zun knecht binnen kwammen, want we waren allemaol nogal aordige bange drieters vur de goed heiligman en dan dorst niemand nog wat te zegen. Toen ik al iets ouwer was zei mun vaoder da'k un mooi kedootje kos kriegen a'k achter ut gerdien bie de zwarte piet gin staon um dan stiekum mit un speld in zun achterwark te prikken. Mar ik had ut hart niet in mun lief um dat te doen, daor wa'k veulste benauwd vur.

Laoter toen we niet meer in Sienterklaos geleufden en ik wist wie die zwarte piet altied was ha'k wel un beetje spiet da'k ut toen niet 'edaon had. Nao de oorlog speulde ik zelf klaosjevaor mit mun kammeradjes Hans en Gerard. Zie waren zwarte piet en ik speulde vur Sienterklaos. Kleren ha'n we dur niet vur, dus truk ik een wit nachthemd van Poetje an mit un rood overgerdien dur over en un muts van karton mit rood papier dur umheen en un ouwe bezemsteul mit un kartonnen krul was mun staf. Van watten maakten we un baord die mit stiekjes vast 'ezet werd achter mun oren. Hans en Gerard ha'n een paor zwarte lange kousen van dur moeder an, un oud wiendjek en un kraag van wit kastpepier. Un alpinomuts dee dienst as baret mit un kiepeveer dur op 'espeld. Van twiegjes ha'n we garden 'emaakt en un lege kolenzak lei dur

nog wel in de schuur um te gebruiken. Um ze zwart te maken nammen we un kurk die we boven un keers hullen en dan mar over hun gezicht uutsmeerden. Dat duurde zo allemasjes lang dat we mar nor iets aarst zochten en toen kwam ik op ut idee um ut deusje zwarte Erdal schoensmeer uut ut poetsmandje te haolen.

In tied van un poep en un scheidt waren ze toen mooi zwart en kossen we de buurt in um de kiender van de burenen de stupen op ut lief te jagen. Wat hen we toen un schik 'ehad, mar toen we klaor waren kwammen de poppetjes pas an ut dansen, ik was aordig gauw weer klaor mar Hans en Gerard kregen die schoensmeer nooit meer van hun bakkus of, ze hen zeker nog wel drie weken mit die troep op hun tronie 'elopen vur dat ut dur allemaol weer goed of was.

+++